

въ хижата, разбудихъ спятника си и му разказахъ за своето страшно откритие. — „Ако по една щастлива случайност не бѣхме ношували въ хижата, нѣмаше да ни има вече на свѣта — казахъ азъ. Но съвсемъ не мога да разбера, защо тъй тайнствено изчезнаха индианцитѣ“.

Още не успѣлъ да произнеса тия думи, чухъ наблизу викове, и отъ близката тѣснина се показа единъ отъ водачитѣ. Видътъ му бѣше плачевенъ. Отъ тѣлото му течеше кръвъ и той вървѣше клатишкомъ. Спуснахъ се къмъ него и почнахъ да го запитвамъ, какво се е случило.

Досега азъ не знаехъ, че въ тѣснинитѣ на Андитѣ живѣятъ страшни животни. Едва сега разбрахъ, защо нашиятъ стопанинъ взема предпазителни мѣрки, които ни се сториха излишни и смѣшни.

Вампирътъ на Андитѣ — това е единъ малъкъ прилепъ, ухапването на който не събужда жертвата, а я прави да спи по-дълбокъ сънъ. Споредъ както разказватъ индианцитѣ, вампиритѣ изплюватъ изсмукуаната кръвъ и съ това се обяснява, защо при входа на хижата имаше толкова много кървави петна.

Ако единъ отъ нашитѣ водачи пострада повече отъ другитѣ, то бѣ затова, че той отиде при магаретата, които се бѣха отдалечили отъ лагера. Ние избѣгнахме опасността благодарение на мрежитѣ, които ни покриваха и на които се смѣха индианцитѣ.

Раненитѣ намѣрихме до шумящия наблизу ручей. Единъ отъ тѣхъ, мелезъ, бѣше покритъ съ страшни рани. На другия — чистокръвенъ червенокожъ — цѣлата кожа бѣ разкъсана, а тѣлото му напомняше разпнатия Христосъ, както го рисуватъ по старитѣ икони.

Тоя случай ни задържа цѣли четири дни. Най-силно пострадалиятъ индианецъ скоро умрѣ. Другитѣ малко по малко се оправиха. Ние заровихме мъртвеца и, отъ уважение къмъ мѣстнитѣ обичаи, сложихме въ гроба — заедно съ тѣлото му — ножъ и монета, за да не се